

I SKYRIUS

Iš tamsos automobilio žibintai švietė į lapuočių kamienus ir krūmokšnius, o toliau, miško gilumoje, spindėjo cinkuotas kibiras, kabantis ant beržo šakos tarytum apverstas varpas. Kibiras, nors ir tankumoje, buvo aiškiai matyti iš automobilio – tviskėjo tarp medžių kaip veidrodis šukė, kaip peraugęs naktinis vabzdys. Vairuotojas palinko į priekį ir, nepaisydamas į prietaisų skydą įremtų džinsuotų keleivio kojų, atlapojo daiktadėžę. Nematomis ėmė joje dešine ranka makaluoti ir brazdinti. Sučiupęs, ko ieškojo, smarkokai trinktelėjo dangtį ir atsilošė sėdynėje. Prisikišo prie dantų cigarečių pakelį ir sukandęs vieną išlupo. Tada visu ilgiu ištiesė kojas ir iš flanelinių kelnų kišenės išsitraukė degtukų dėžutę. Įbrėžė vieną – liepsna švystelėjo palei šiurkščius ūsus ir užgeso mostaguojama salone. Vairuotojas išpūtė tirštą dūmą. Besirangantys tumulai lėtai plūdo į purpurinės šviesos juostą, įsikirtusią tarp jo ir keleivio. Keliskart giliai įtraukęs, jis visiškai atvėrė durelių stiklą ir pakabino ant jo savo alkūnę.

– Tai ką darysit? – prabilo. Už atidaro lango girdėjosi laukinė naktis. – Jokio namo čia nėra. Ką darysit? – Kažkur tolumoje suklykė paukštis, regis, kiras. – Ar girdit? Sakykit, ką darot, ir baigiam šitą nesąmonę, nes mums taip dykai sėdint vėl audra pakils.

Kol važiavo pro laukus ir užlietas pievas, smarkūs vėjo šuorai lenkė prie žemės žolę ir šiaušė pelkių vandenį, bet kai mašina įsuko į mišką ir sustojo tankmėje tarp lapuočių, kur vėjas bemaž neprapūtė, audra rodėsi jau nuslinkusi. Pro nuleistą durelių stiklą – pro tą juodą kvadratą, kuriame silpnai dūlavo ūsuotas vairuotojo profilis – į vidų plūdo nakties vėsa, sumišusi su tabako dvoku. Keleiviui, kuris sėdėjo įsispoksojęs į miške kabantį kibirą, regis, pasidarė šalta, nes ūmai sukruto ir ėmė muistytis: nerangiai atsisėgė saugos diržą, atidarė dureles ir išsiriogolino lauk, sujudindamas automobilį lyg nuristas sunkus nešulys. Akimirką vyras prapuolė tamsoje, o tada atlapojo galines dureles ir pačiupo nuo sėdynės kuprinę, prie kurios buvo prisegtas plastikinis

vabalas. Vairuotojas, lig tol tylomis stebėjęs, kas vyksta, dabar akimou sviedė cigaretę pro langą ir, atplėšęs duris, išsoko lauk ant žvyrkelio.

– Kur susiruošėt? – sušuko. – Sumokėkit. – Vairuotojas regėjo, kaip raudonų žibintų migloje ana žmogysta pėdina keliuku atgal, iš kur jiedu atvažiavo. Netrukus keleivis prašapo naktyje. – Ė! – šuktelėjo vairuotojas, nors nieko nežiūrėjo. – Ar girdit mane? Sumokėkit! – Tamsoje tolo sunkūs lėti žingsniai. Vairuotojas prišoko prie bagažinės, tarsi jam staiga kažko prisireikė, bet nė nespėjęs atplėšti atsigręžė ir vėl sužiuro ten, kur gurgždėjo žvyras. Į tamsumą žlibino kiek išgalėdamas, rodėsi, veido raumenys tuoj iš akiduobių ištrėkš akių lėliukes, tačiau vis tiek nieko nežiūrėjo. – Jūs kažkur čia? – prakalbo vairuotojas prislopinęs balsą. – Jūs grįžtat? – Raudonai apšviestame keliuko ruože, tarp provėžų ir akmenų, švystelėjo storapadžiai keliauninko batai, nešantys anas šleivas kojas, o po akimirkos iš nakties išniro ir visa sukumpusi keleivio figūra. Rankas susikišęs į lietpalčio kišenes, kuprinę pasikabinęs ant dešiniojo peties, jis prašiūrino pro vairuotoją nė nedirstelėjęs. – Ė, klausykit, – tarė vairuotojas, tūžmingą žvilgsnį įbedęs keleivio nugaron, – kartoju paskutinįkart: sumokėkit, ir aš važiuoju atgal, o tai...

Keleivis nuėjo prie mašinos kapoto ir ten sustojo. Kurį laiką nekrutėdamas žiurksojo į priekinių žibintų nutviekstą žalumą, kuri, permerkta lietaus ir įrėmintą nakties juodumo, blizgėjo tarytum nutapyta aliejumi. Keleivis šlumstelėjo į šlapią žolę ir puolė dairytis, lyg ko ieškodamas tarp silpnai apšviestų krūmokšnių ir styrančių šakų.

– Ko jūs ten ieškot? Kelrodžių ženklų? – riktelėjo vairuotojas. – Aš vietinis, ir aš jums kartoju: jokio namo čia nėra. Varlės šiknon tuos jūsų žemėlapius, nėra čia jokio namo, nėra! Sumokėkit, ir aš dingstu.

Keleivis visu ūgiu atsisuko į vairuotoją, stovintį prie bagažinės, ir, pakeltu kairės rankos dilbiu nuo šviesos prisidengęs akinius, šuktelėjo:

– Gal turit prožektorių?

Vairuotojo galva mėšlungiškai trūktelėjo, lyg į kaklą būtų įsisegęs vabzdys.

– K-ką?

– Prožektorių. Gal mašinoje turit prožektorių?

Vairuotojo kūnas sustingo lyg žemėn įkaltas strampas, o sužvarbę delnai nevalingai trynė flanelinėmis kelnėmis aptemptus klubus.

– K-klausyk, tu, iškrypėli, arba tuoj pat sumoki, arba aš t-tau grobus paleisiu.

– Nurimkit, aš tik prašau prožektoriaus.

Keleivis išbrido iš šlapios žolės ir ėmė sunkiai artintis prie vairuotojo, o šis su kiekvienu nepažįstamojo žingsniu stybo tamsoje lyg užspeistas žvėris. Staiga, kai besiartinantis buvo jau visai arti, vairuotojas tvojo kumščiu per bagažinės užraktą, dangtis šovė viršun ir vairuotojas puolė knistis atsivėrusioje ertmėje.

– K-ko tu iš manęs nori, iškrypėli? – išlemeno vairuotojas, iš bagažinės išitraukęs metalinį strypą.

– Prožektoriaus, – keleivis sustojo ir pakėlė rankas prie krūtinės. – Noriu apsidairyt. Kažkur už miško turi būti marios. Girdit, ten klykia kiras. Va, ir vėl, – keleivis užvertė galvą, lyg tikėdamasis tamsiai mėlyname danguje išvysti sklendžiantį paukštį.

– T-traukis, rupūže.

– Prašau nurinti, – tarė keleivis. – Aš jums sumokėsiu papildomai. Kiek norit už prožektorių?

– Traukis gražiuoju, sūka, o tai kai t-tvosiu gelažu, maža nepasirodys.

– Gerai, traukiuosi, – keleivis žingtelėjo atatupstas. – Nurimkit pagaliau, aš jums sumokėsiu.

– Tu dar už kelionę nedavei, – sušvokštė vairuotojas.

Pademonstravęs tuščius delnus, keleivis lėtai užkišo dešinę ranką už lietalčio skverno ir po akimirkos išitraukė piniginę. Parodė ją strypu ginkluotam vyrui ir ištraukė vieną banknotą.

– Va, – kyštelėjo vairuotojui, nors tas buvo per toli, kad paimtų, – penkiasdešimt užteks?

– K-koks penkiasdešimt, – prakaulūs vairuotojo pirštai maigė metalinį strypą. – K-kaip kokie kontrabandistai visą valandą t-trankėmės po šitas p-prakeiktas pelkes, po šituos miškus ir š-šabakštynus. K-koks penkiasdešimt!

Keleivis iš piniginės ištraukė dar vieną banknotą ir vėl atkišo vairuotojui.

– Duosiu šimtą, bet man reikia prožektoriaus.

Dešinės rankos pirštai maigė metalinį strypą, kairės rankos pirštai kišenėje graibė cigarečių pakelį, iš kurio iššiepti dantys išlupo vieną cigaretę, bet prisidėgt nebuvo kaip – trūko rankų.

– Prožektoriaus neatiduosiu, pats pašviesiu kelią, – pasakė vairuotojas. – O dabar padėk pinigus ant stogo ir traukis.

Keleivis priėjo prie automobilio ir, regis, jau tiesė ranką padėti banknotus ant stogo, bet ūmai pasilenkė prie žvyrkelio ir dvilinkas ėmė kažką graibyti. Atsitiesė saujoje laikydamas akmenį. Padėjo pinigus ant automobilio stogo ir prispaudė akmeniu. Metalinis stogo paviršius buvo šlapias, lašuose, nukritusiuose nuo lapų ir šakų, silpnu geltoniu atspindėjo taksi plafonas.

– Pasitraukit, – paliepė vairuotojas, dantyse laikydamas nepri-degtą cigaretę, pirštais maigydamas metalinį strypą. Ir kai keleivis atsitraukė per saugų atstumą, vairuotojas išsyk pripuolė prie mašinos, nusviedė akmenį, pačiupo banknotus ir įsigrūdo kišenėn. Tada atbulas grįžo ten, kur stovėjęs, iš bagažinės ištraukė portatyvinį prožektorių ir guminius batus. Visus daiktus laikydamas ta pačia ranka, užtrenkė bagažinės dangtį. – Palaukit, – paliepė keleiviui. Padėjęs prožektorių ant užvožtos bagažinės, strypą pasikišęs po pažastimi, nusispyrė savo aulinkus ir įgrūdo kojas ligi kelių į guminius. Tada prisidėgė cigaretę ir įtraukė kelis dūmus. Atlapojo galines mašinos dureles ir įmetė vidun aulinius. Ir kai jau atrodė pasiruošęs kelionei, vairuotojas prakalbo: – Jūs rodykit kelią, o aš eisiu pridurmu, iš nugaros pašviesiu.

Keleivis užsidėjo kuprinę ant pečių ir, atsukęs nugarą vairuotojui, pirmas patraukė tankmėn. Po smarkių liūčių, kurios šiame krašte nesiliovė, regis, savaičių savaites, žemė buvo minkšta, lipo prie batų, kaip ir nušiorusis žolė. Peršokęs vandens išgremžtą griovą, keleivis kluptelėjo ant nulūžusios šakos ir vos išsilaikė nepargriuvęs.

– Atsargiau, neįrioglinkit į pelkynę, – pro cigaretę sukandusius dantis iškošė vairuotojas.

Dūlindamas paskui kelevį, strypą pasikišęs po pažastimi ir prožektoriumi šviesdamas kelią, jis priminė ginkluotą prižiūrėtoją. Kurį laiką jiedu šlempino tylomis, tik pomiškis traškėjo naktyje.

– Kas šitą ant šakos paliko, – vėl prabilo vairuotojas, klampodamas pro cinkuotą kibirą. – Gal žvejai, – pats atsakė į savo klausimą. Prisiartinęs prie beržo šakos, iš visos sveikatos tvojo strypu per kibirą, skardžiu žvangesiu išbaidydamas naktinę gyvybę; kibiras barškėdamas nusirito į papartyną ir pasiliko gulėt po nukarusiais lapais.

Jiedu klampojo mišku, kur oras aitriai dvelkė garšvomis, tarsi šios būtų šviežiai nupjautos, o kai priėjo spygliais kvepiantį pušyną, kurio erdvė tamsoje liko nematoma, bet jaučiama, tartum marios naktį stovint ant kopos, kažkur netoliese vėl suklykė kiras. Prožektoriaus šviesulys ritinėjosi tarp kamienų nelyginant pilnaties mėnulis ir vaiskiu baltumu gobė spygliuotas šakas, kurių juodi šešėliai slankiojo per miško paklotėje riogsančius krituolius ir per samanom apžėlusias smėlio kauges. Šioje vietoje miškas buvo poretis, o pušys laibos ir išstypusios, todėl jų viršūnės, dangaus fone įsiremusios viena į kitą, siūravo girgždėdamos ir kalendamos nelyginant geniai. Jiedu pėdino pušynu, po batais traškėjo skujos, o virš galvų šniokštė ir šniokštė, tarytum marios tvenktusi į milžinišką bangą, tuoj tuoj lūšiančią virš medžių ir nušluosiančią visą mišką, pomiškį ir tuos du nepažįstamuosius.

– Klausykit! – sušuko vairuotojas. Kelevis atsigrėžė pajutęs, kad anas sustojo, bet akinamas prožektoriaus nieko neįžiūrėjo. – Jokio namo čia nėra, – riktelėjo vairuotojas. – Aš senų seniausiai išvaikščiojau šitus miškus skersai ir išilgai, todėl puikiai žinau, kad jokio namo čia nėra. – Jiedu stovėjo per pusšimtį metrų vienas nuo kito, erčioje šniokštė pušys, viršum galvų trankėsi medžių viršūnės. – Aš toliau nebeisiu, keliaukit vienas, jei jums taip rodosi, – šaukė vairuotojas, – o jei ir jūs atgal panūdot, tai va šitas kelias, – jis pašvietė prožektoriumi į kirtavietę kairėje. – Jeigu norit grįžt su manim kartu, tai keliaukit šitom miškavežio provėžom pirmas, o aš eisiu pridurmu ir pašviesiu.

Paliktas vienas neperregimoje tamsoje, kelevis apgraibomis slinko tarp kamienų, žievę liesdamas delnais, o šlapias šakas prilaidydamas

pirštais, kad netvatintų per veidą ir nebraižytų. Kurį laiką jis už nugaros girdėjo šaukiant: „Jokio namo čia nėra. Nėr!“, ir kai šauksmus vėjo gūšiai išsklaidė po mišką nelyginant šlapių dūmų kvapą ir per šlamantį šniokštimą nebesigirdėjo net nutolusio svetimų žingsnių pokšėjimo, keleivis priešais save išvydo geibų švytėjimą, tarytum juodoje plokštumoje boluotų mėnesienos kolonos. Jis ėmė skubėti ir žingsnis po žingsnio, žingsnis po žingsnio, klupdamas ir kliūdamas, išpuolė į atvirą naktį.

Pirmiausia tu pamatai dangaus skliautą ir mėnulį ir tik tada įžiūri tolumoje tamsuojantį bokštą. Ir namą. Jokių abejo- nių, tai yra tas namas. Raudonasis namas prie marių.

Tu pasileidi klampoti per vandeningą lauką, o žemė tyžta po sunkiais batais. Aukšta žolė, braukianti per lietu- palčio kišenes, kupina raistinių spragtukų svirpimo, rodosi, ant kiekvieno šapo tupi po vabzdį. Nuėjęs gerą galą, tolu- moje įžiūri žvyrkelį, baltuojantį naktyje lyg žalčio išnara, ir, išbridęs iš žolės, padaužai purvais apėjusius batus į greide- rio nugremžtą dangą. Keliukas tiesus ir lygus, o tolumoje įsilieja į juoduojančią bokšto liniją.

Prieini visai arti. Namas mažesnis, nei atrodė iš tolo. Tai senas švyturys, o gal paukščių žiedavimo stotis: raudo- nų plytų, plačiu stogu, iš kurio čerpių kyšo medinis erke- ris su dviem langais. Iš už namo dangun kyla prožektorių apšviestas bokštas: raudonplytis, aštuonkampis, besibai- giantis įstiklinta apžvalgos aikštele ir pačiame bokšto stogo smaigalyje – vėjarode, raudonais ir baltais ženklais. Terito- riją juosia degtų plytų tvora su žalvariniais raštais, išsiran- gančiais į tokio pat stiliaus vartus. Vartai primena kapines. Jie plačiai atverti.

Kieme prie pagrindinių durų stovi automobilis, regis, tamsiai mėlynas jaguaras. Tu apeini jį ir, prisiartinęs prie laukųjų durų, paspaudi skambutį. Per kiemą šuorais švilpia vėjas, tarytum dūmų kamuolius draskydamas marių oši- mą, o erdvėje tylutėliai į stiebą tilindžiuoja nuleistos burės

virvės. Tu dar kartą paskambini į duris, bet, nesulaukęs jokio atsakymo, patrauki aplink namą. Išlindus iš už kampo, priešais tave atsiveria šviežiai nupjautos žolės stačiakampis, kurio toliausiam krašte boluoja valčių pašiūrė, o šalia jos – į krūvą sumesti irklai, apdengti šlapiu celofanu, prispaustu apsamanojusia plyta. Eidamas palei raudoną namo sieną, kurioje tamsuoja langai, tu išeini į galinį kiemą. Jo centre stirkso klasikinis žibintas, apšviečiantis gėlių sodą, smėlio krantą, medinį lieptą į marias ir prie jo pririštą burinę jachtą, blaškoma įsisiautusių bangų. Per tamsoje neįžiūrimus meldus košiasi bangos ir vėjo gūšiai, užliejantys kiemą kurtinančiu šniokštumu. Kažkur ten ir klykauja kiras.

Tu pasuki dešinėn ir išvysti atlapotas namo duris. Už jų, neapšviestoje kiemo dalyje, stovi žmogus.

– Labas vakaras, – šūkteli ir, nelaukdamas atsakymo, lėtai artiniesi prie jo. Priėjęs supranti, jog tai moteris. – Labas vakaras, – pakartoji, bet moteris nė nekrusteli. Ant pečių užsimetusi vaško spalvos paltą ir įsispoksojusi į cigaretę, svylančią tarp pirštų, pakeltų prie ryškiai raudonų lūpų, moteris stovi sustingusi kaip pakrantės paminklas, tik kaštonines garbanas plaiksto smarkus pamario vėjas.

– Ar čia gyvena ponas Dylertas? – paklausi. Akims apsipratus prietemoje, pamatai ant moters skruosto išdžiūvusią tušo vagą. – Kur galėčiau rasti poną Edvardą Dylertą?

Regis, jos galva trūkteli, po vokais suvirpa gyvybė, ir visas kūnas sulinguoja, išjudintas tų nežymių refleksų, bet akys nė nekrusteli – taip ir lieka smygsoti į cigaretės liepsnelę.

– Ar viskas gerai? – paklausi. Nesulaukęs atsakymo, apsidairai aplink, tartum ieškodamas pagalbos ar paaiškinimo. Tavo žvilgsnis sustoja ties baltai dažytais medžio durimis, pro kurias sklinda švieselė. – Aš eisiu vidun ir paieškosiu pono Dylerto, jeigu jūs nieko prieš, – pasakai tu ir, nelaukdamas atsakymo, čiumpi šaltą aliumininę rankeną, ją

truktelėjęs peržengi slenkstį ir, užėjęs vidun, užtrenki duris, vėją palikdamas nakčiai.

Tu stovi koridoriuje žemomis lubomis, siaurame ir ilgame lyg šiluminė trasa. Koridorius, kaip ir visas namas, raudonų plytų. Kairėje, prie sienos, styro prikalti vagiai, o ant jų kur ne kur kabo drabužiai: striukė, lietpaltis, kombinezonas, saulės išblukintos bridkelnės. Žemiau paremti į sieną stirkso graibštas ir kiudelis, o ant grindų mėtos purvini guminiai batai, sulankstoma kėdutė, sausutėlė gelbėjimosi liemenė, kibiras. Patalpoje tvyro dumblo dvokas, tartum plytos, iš kurių suręstas šis namas, šimtus metų būtų mirkusios žydinčiose mariose, tačiau lėtai slinkdamas grindimis tu užuodi dar kažką, kažką aitraus, kažką labai aitraus, lyg užsikišęs kaminas ar svilinama guma.

– Labas vakaras, – šūkteli koridoriaus gale, priėjęs duris. Niekas neatsako. Tu pabeldi, bet anapus durų išgirsti tik savo paties aidą. Durys atrakintos, todėl žengi į nematomų sienų suslėgtą tamsą. Graibydamas šaltas, šiurkščias plytas imi ieškoti jungiklio – tvyksteli lemputė, kabanti ant laido, ir tu supranti besąs sandėliuke: dešinėje stovi medinis stalas su varstotu ir didinamuoju stiklu ant kojėlės, o kairėje kabo iš lentų sukaltos lentynos, kur guli dėželės su kabliukais, blizgėmis, tvisteriais, muselėmis, plūdėmis, šalimais tįso meškerykočiai ir kitokie žvejybos rakandai. Tarp stalo ir lentynų žiojėja siauras praėjimas, užsibaigiantis dar vienomis durimis.

Peržengęs slenkstį ir atsidūręs svetainėje, išsyk pamatai ant grindų gulintį dervuotą daiktą, juodą lyg anglių maišas. Akimirksniu tavo ranka užkemša nosį ir burną, bet vis tiek nuryji gurkšnį čia tvyrančios smarvės, plaučiai išsipučia ir tu nepajėgi įkvėpt daugiau nė gurkšnio deguonies, o kūną ima purtyti, lyg rankomis kas maigytų žarnas ir spaudytų iš skrandžio sultis, ir tu paleidi skrandžio turinį ant svetimų grindų, svetainėje, ant kilimo, kurio viduryje tamsuoja

kūnas: sukepę batai, pėdos, kaulas, aprūkęs švarkas, žiedas ant bevardžio piršto ir kuokštas apanglėjusių plaukų, kaip vabzdžio kojos styrančių iš kruvino pakaušio. *Ir niekas man tada neaiškino, kodėl tetulė Lėla apsvilkusi juodai tarytum laiko ir sausrų suspausta vynuogė, raukšlėta, ir sulinkusi prie dėdės, gulinčio dežėj; su kostiumu, su marškiniais, bet nieko nebesakančio, nežiūrinčio, pageltusio, sustingusio; bent jau ranka tikrai sustingusi – kieta, šalta kaip kirvio pentis; kai paliečiau aš ranką dėdei, tai atsitraukiau spėriai nuo dėžės ir bėgau lauk į gatvę, kuria vaikystėje kartu su tėvu ir mama važiuodavom pas dėdę ir tetulę Lėlą, vidurvasarį aplankyti ir pabūti, troboj prie miško ir vandens.*

Prietemoje svetainė primena pamario trobelę: židynys, stalas, fotelis, sofa, pražiotos žuvų galvos ant sienų ir tas grindinis kilimas, ant kurio raštų guli vyro lavonas, visą erdvę užpildantis mirtina tyła. Tavo kūnas trukteli, tarsi norėtum žengti pirmyn, bet sustingsti sulenkęs dešinę koją. Tada pasilenki prie savo purvinių, apvemtų batų, pirštais atmazgai raištelius, nusispiri ir pasilieki stovėti tik su vilnonėmis kojinėmis. Kaip begarsis šešėlis slinkdamas grindimis, aplenki mirusiojo kūną, kurio buvimą junti net nugara, ir patrauki už svetainės atsiveriančion erdmėn, kur iš tamsumos blizga medinių laiptų lakas. Priėjęs arčiau, už laiptuoto sūkurio išvysti dar vieną juodą gilumą, iš kur pro praviras duris sklinda auksiška šviesa.

Baltoje patalpoje, aitriai dvokiančioje cheminiais valikliais ir skalbikliais, ant keraminių grindų sėdi jaunas vyras, juodbruvą galvą žvilgiais kaip bebro kailis plaukais parėmęs į kraštą kriauklės, į kurią iš čiaupo kliokia vanduo. Jis sėdi sulenkęs kostiumuotas kojas ir ant kelių pakabinęs lieknas rankas, nuo kurių varva sunkūs lašai ir tyška ant grindų tarp jo pėdų, kur jau telkšo skiesto kraujo balutė. Vyriškis spokso į sieną priešais save – kažkur tarp skalbimo mašinos

ir pinto krepšio, prikimšto drabužių, – ir nė nekrusteli, kai tu plačiai atveri vonios kambario duris.

– Labas vakaras, – pasisveikini; mažutėje patalpoje tavo balsas suskamba perdėm skardžiai, todėl akimirką sustingsti tarpduryje, nedrįsdamas žengti arčiau jaunojo vyro. Pastarasis, neatitraukdamas galvos nuo kriauklės, atsuka savo bekraujį veidą ir vargais negalais nutaiko žvilgsnį į tave.

– Jūs iš policijos? – vos apversdamas liežuvį paklausia jaunasis vyras.

– Ne.

– Jūs žudikas?

– Ne.

– Nes jeigu jūs žudikas, tai policija jau pakeliui. – Jaunojo vyriškio žvilgsnis klaidžioja juodoje kiaurymėje tarp tavo kojų; atrodo, jog pakelti akis jam trukdo šlapi antakiai, tankūs ir gauruoti.

– Ne, aš ne žudikas, – atsakai.

– Tai ką jūs čia veikiat? – paklausia jaunasis vyriškis.

– Aš žurnalistas, – atsakai. – Mano pavardė Urbonas, Tomas Urbonas.

– Šit kaip. Ir ką čia veikia žurnalistas? – paklausia abejingai.

– Aš ieškau pono Edvardo Dylerto, – atsakai.

Jaunasis vyras sušniurkščia snarglėta nosimi, o jo galva nusvyra atgal į ankstesnę padėtį, tartum į pagalvėje išgulėtą duobę.

– Na, – prabyla jis, – pono Dylerto šiandien ieškote ne tik jūs, – pasako ir vėl sušniurkščia, bet išbalęs veidas lieka sustingęs, bejausmis, lyg vaškinės lėlės su įmontuotu nematomu garsiakalbiu.

– Aš esu žurnalistas, Tomas Urbonas, mudu su ponu Dylertu buvom susitarę dėl interviu, – pasakai.

Tą akimirką per kriauklės kraštus ima lietus vanduo ir pliūpsniais tikšdamas ant jauno vyro galvos priverčia šį krustelėti, bet ne atsistoti. Tu perlipi sėdinčiojo sulenktas kojas ir, atsistojęs prie prausyklės, užsuki čiaupą. Pajunti, kad į kojines sunkiasi šaltas vanduo, ir suvoki stovįs baloje. Padedi žingsnį šalin, bet vis tiek jauti šlapias kojas. Paimi medvilninį rankšluostį, kabantį greta veidrodžio, ir ištiesi ant grindų sėdinčiam vyriškiui, bet šis nesureaguoja.

– Imkit, apsišluostykit, – pasakai. Kurį laiką žiūri į sėdintįjį, o tada paklausi: – Jūs sužeistas?

– Ne, – atsako jaunasis vyriškis, – kodėl jums taip atrodo?

Rankšluostį laikančia ranka tu parodai į skiesto kraujo balutę.

– Ak šitai, – atsiliepia jaunasis vyras, – ne, nesužeistas, tiesiog iš nosies pasipylė kraujas. Bandžiau nusiplauti, bet... O kodėl jūs be batų? – paklausia jaunuolis, įsispoksojęs į tavo kojines.

– Nusiaviau svetainėje, kad nepripurvinčiau.

– Ak šit kaip. O kur mano motina?

Tu pakabini rankšluostį.

– Jeigu ta garbanota moteris šviesiu paltu yra jūsų motina, – atsakai, – tai sutikau ją galiniame kieme.

– Šit kaip? Ir kaip ji laikosi?

– Ji rūkė, nepasakė nė žodžio.

– O ar ne mano motina jus įleido į namą?

– Ne, ji nepasakė nė žodžio. Durys buvo atidarytos, aš pats įėjau.

– Ak šit kaip, – tarsteli jaunuolis, – keista, keista... – ir atsidūsta tarytum baisingai išvargęs.

Tu vėl peržengi sulenktas sėdinčiojo kojas ir atsistoji arčiau vonios kambario durų, atlaisvindamas vietą prie prausyklos.

– Kiek dabar valandų? Jau naktis? – paklausia jaunas vyras.

– Taip, beveik vidurnaktis.

– Hm, o jūs ruošėtės kalbinti mano tėvą vidurnaktį? – paklausia jaunuolis ir sušniurkščia.

– Ne, – atsakai, – mes turėjome susitikt šį rytą mieste, restorane, bet ponas Dylertas nepasirodė ir nekėlė ragelio. O paskui... O paskui grįžau į viešbutį ir laukiau. Vakare, apie dešimtą, jis atskambino, bet nieko nekalbėjo, alsavo į ragelį. Anksčiau jis buvo užsiminęs, kad dabar gyvena šalia Uostadvario, ne pačiame mieste, bet prie marių, švyturyje. Žinojau šitą vietą iš vaikystės, todėl išsikviečiau taksi ir atvažiavau.

– Ak, tai buvote jūs, – pasako jaunas vyras. – Žinote, tėvo telefone jūsų numeris pavadintas „Nekelti-2“, – jis vėl šniurkšteli. – Nemeluoju, tikrai, galite pats pažiūrėti, – jaunuolis vos kilstelėdamas smakrą parodo į pintą krepšį, kur ant drabužių kupetos guli mobilusis telefonas. – Atvažiavęs vakare pas tėvą ir radęs... na, radęs šitą padėtį, paėmiau tėvo telefoną. Pamačiau, kad visą dieną skambinėjo „Nekelti-2“. Atskambinau, bet tada suveikė vaistai ir...

– Jūs Edvardo Dylerto sūnus, tiesa? – paklausi.

– Taip, kas gi dar.

– Ar ten jis?

– Kur ten? Svetainėje? Taip, ten jis, ponas Dylertas, – vėl sušniurkščia.

– Kas čia nutiko? – paklausi.

– Iš kur man žinot. Atvažiavau ir radau... na, žinote... radau tokią padėtį, – atsako jaunas vyras ir staiga nusiurpuro lyg krestelėtas elektros, pakelia ilgas rankas ir ima braukti pirštais per šlapius plaukus. – Aš visas šlapias, po velnių, nuo galvos ligi kojų šlapias. – Jis pabando atsistoti, bet nepajėgia. – Padėkite man, – paprašo tavęs.

Tu prisilenki prie vyriškio, suimi jo alkūnę, dilbį ir tvirtai trauki aukštyn, o pats jaunuolis kita ranka bando įsiremti į kriauklę, bet šlapias delnas nuslysta ir alkūnė stukteli į kietą keramiką, – jis nusikeikia sausai, be pykčio, lyg iš įpročio. Judu dar kartą pabandote pastatyti jį ant kojų, – šį kartą jaunuolis vos ne vos atsistoja ir, nuslinkęs ligi vonios krašto, atsisėda. Taip ir sėdi nuleidęs galvą, lyg laukdamas, kol pradžius plaukai.

– Šį vakarą su motina iš Klaipėdos atvažiavome čia, pas tėvą, – prabyla jaunuolis po valandėlės. – Buvome susitarę paskutinį vasaros savaitgalį praleisti švyturyje. Kai įvažiauvau į kiemą, iškart apėmė keista nuojauta. Kieme nebuvo tėvo mašinos, o ir visas kiemas atrodė tuščias: nei laistymo žarnų, nei purkštukų, nei tinklų, nei paties tėvo, nors jis kieme trindavosi ligi sutemų. Paradinės durys irgi buvo užrakintos. Įkišau savo raktą, bet negalėjau pasukti – spyna iš vidaus buvo užkišta. Su motina apėjome namą ir galiniame kieme pamatėme atidarytas šonines duris. Visą laiką neapleido bloga nuojauta. Liečiau motinai palaukti lauke, bet ji vis tiek sekė paskui mane per koridorių, per tėvo dirbtuves, ligi svetainės, kur ir... kur... kur ir radome šitą padėtį.

– Kaip manote, kas čia galėjo atsitikt? – paklausi.

– Manychiau, žmogžudystė, – šniurkšteli jaunuolis.

– Turiu omeny, ar ką nors įtariat?

– Šią akimirką įtariu jus, – atsako jaunasis vyras, bet jo žodžiuose, kaip ir anksčiau, nejusti nė menkiausios emocijos. – Stovit mūsų namuose be batų, su kojine, nežinia iš kur atsiradęs.

– Gal jūsų tėvas turėjo priešų? – paklausi.

– Ką jūs kalbat? – sūnus, sėdintis ant vonios krašto, niauriai pažvelgia į tave, stoviniuojantį prie atdarų durų. – Mano tėvas yra gerbiamas žmogus.

– Ar galėčiau apžiūrėt jo telefoną? – paklausi, bet jaunasis vyriškis nieko neatsako, nunarina šlapią galvą, lyg praradęs susidomėjimą, ir išnyksta tyloje, tartum niekada ir nebūtų prabilęs.

Tu prieini prie pinto krepšio ir nuo skalbinių krūvos paimi mobilųjį telefoną. Telefonas neužrakintas, todėl imi tyrinėti skambučius. Ir tą akimirką, kai suradęs, ko ieškojai, ruošiesi padėti telefoną atgal į krepšį ir pasakyti anam jaunuoliui, girdi, ne vien „Nekelti-2“ skambinėjo visą dieną, bet ir kitas nežinomas numeris, šito ištarti tu nebespėji, nes pro juoduojančią atdarų durų kiaurymę atsklinda tolydžio garsėjantis žingsnių dunksėjimas ir jaunasis vyriškis pradingsta.